

Psáno speciálním písmem
pro dyslektiky

ZIMNÍ POHÁDKY

ZIMNÍ POHÁDKY

ZIMNÍ POHÁDKY

O neposlušném vojáčkovi 7

I lišky chtějí mít kamarády 15

Sněhulák, kterému byla zima 22

Králův splněný sen 28

Milé děti, rodiče, milí čtenáři,

vítejte v zimním království. Těšíte se na nové kamarády a jejich příběhy? Tak šup pod peřinu, aby vám nebyla zima.

A chcete poznat i jedno tajemství ukryté v této knize?

Prozradíme vám, že tato knížka není obyčejná. Tato se čte neobvykle snadno. Každý příběh je totiž psaný speciálním písmem, díky kterému bude čtení hračka. Pro všechny.

I pro ty, kterým jde čtení hůř.

Vytvořil ho Martin Pyšný, chlapec s dyslexií.

Četl pomaleji, zaměňoval si písmenka, bylo pro něj náročné přečíst jakýkoliv text. A tak připravil toto zázračné písmo, které pomáhá nejen dyslektikům lépe přečíst text.

Přejeme vám pohádkové čtení.

O neposlušném vojáčkovi

„Levá, pravá, levá, pravá, levá, pravá...!“ křičel velitel na svoji armádu, když nacvičovali pochod na královském dvoře. Venku krásně sněžilo. Vojáci pochodovali ve stejném tempu. Měli i stejné uniformy. Ale přece byl každý voják jiný. Jeden měl pihy, druhý brýle, třetí byl velmi vysoký. Byl nejvyšší ze všech vojáků v celém království.

Vojáček, o kterém vám chceme povídat, byl však jiný v tom, jak se choval. Byl velmi neposlušný. Vždy, když generál vydal rozkaz, dělal všechno naopak.

„Vpravo v bok!“ zakřičel generál.

Neposlušný vojáček šel doleva.

„Vlevo v bok!“ zahučel generál.

Šel doprava.

„Pozor!“ zavolal nahlas generál. Všichni měli v té chvíli zamrznout s narovnanými zády a pravačkou u čela a hledět vpřed.

Vojáček zase neposlechl. Uvolnil břicho do velké bučliny, ohlížel se okolo sebe a brnkal si na spodní ret, jako by se ho rozkazy netýkaly.

„Čelém vzad!“ generál se procházel mezi svými svěřenci. Neposlušný vojáček byl tak zaneprázdněný svými vlastními myšlenkami, že si nevšímal blížící se postavy generála. Chlapec si řekl, že nebude ani jeden povel provádět, jak se má.

„Budu dělat to, co já chci!“ bručel si v hlavě slabým hláskem. Nelíbilo se mu, že pořád musí dělat to, co mu

někdo řekne. Vadilo mu, že se ho nikdo nezeptá, co by opravdu chtěl dělat. Pozoroval děti, které si hrály na vedlejším dvoře, a pomyslel si: „Proč si nemohu i já hrát? Proč musím pochodovat?“ Vojáček najednou vyšel z řady a vydal se pryč. Někam, kde si může dělat, co chce. Byl tak zamyšlený, že si ani nevšiml, kam kráčí. Jeho kozačky se stále více propadaly v hlubokém sněhu. Začalo se stmívat. Na obloze se objevil měsíc a první hvězdy. Vojáček se začal trochu bát. Nevěděl, kde je, a tak si řekl, že lepší bude, když se vrátí. Otočil se, aby se po vlastních stopách vrátil do království. Stopy tam už ale nebyly. Zmizely pod další a další vrstvou sněhových vloček. Vojáček se ztratil. Báł se čím dál tím víc. Nikoho neviděl, nikoho neslyšel. Pouze staré vrány, jejichž krákání připomínalo posměch. Že by se mu smály, protože se ztratil? Nebo ho svým krákáním chtěly ještě více vystrašit? Krákání ztichlo a vystřídalo ho hlasité houkání. Vojáček se ohlížel, chtěl vědět, odkud houkání jde. Tehdy ji spatřil. Byla to velká sova, která se dívala přímo na něj.

Vojáček se jí zeptal: „Co mám teď dělat? Jak se vrátím zpátky?“

Sova mu odpověděla: „Na co by ses vracel? Konečně si můžeš dělat, co chceš. Dělat si andílky do sněhu, kreslit si, koulovat se nebo závodit se zvířátky. Nikdo tě nehlídá ani ti nerozkazuje.“

Vojáček smutně sklonil hlavu. Neuměl se radovat. Chyběli mu jeho kamarádi. Smutně se přitulil k nejbližšímu stromu a šeptal si: „Kéž bych věděl, jak se vrátit domů. Chci být s ostatními vojáky, se svou družinou. Už nikdy nebudu zlobivý.“ A téměř začal plakat.

Možná to byl kouzelný les, který plnil přání. Možná to byla sova, která vyslechla jeho slova a zavolala kamarády, aby ho našli. Možná se rozzlobil generál a vojáčkovi chtěl dát ponaučení. Znenadání náš osamělý vojáček slyšel z dálky buňování těžkých bot. Viděl pihatého, vysokého i toho s těmi brýlemi. Vojáček byl šťastný, že se ho kamarádi vydali hledat. Asi i on

jim chyběl. Přece byli dobří kamarádi. Vojáček je objal a přislíbil, že už nebude zločivý. A tak už nikdy neztratil ani sebe, ani kamarády.

I lišky chtějí mít kamarády

Skoro v každém příběhu jsou lišky vykreslované jako ty mazané. Co myslíte, jsou všechny lišky opravdu takové, jaké je popisují bajky?

Tento příběh je o lišce, která pláče u stromu v lese, kde se nedávno ztratil vojáček. Pamatujete? Našla ho jeho družina. Vojáček měl to štěstí, že měl své

kamarády. Ale lištička žádné neměla. Seděla na sněhu sama a svými tlapkami si otírala smutné, usazené oči.

Tehdy se zničehonic na stromě, u kterého liška plakala, něco pohnulo. Cosi v jehličí šustilo, ale nic nebylo vidět. Lištička na chvíli zapomněla na svůj žal. Potěšila se, že už asi není sama. Vánoční strom obcházela a kontrolovala z každé strany. Vypadala jako lovec, ale byla jen zvědavá. Čím se přibližovala blíže, tím více bylo slyšet neznámé šustění. Až jí nakonec před čenichem stálo zvířátko s dlouhým huňatým ocasem a velkými vypoulenými očky, ve kterých se odrážela bílá krajinka. Když se podívala lépe, všimla si, že toto roztomilé zvířátko má sice uši, ale vypadají jako dva zapletené copy. Dělalá jí společnost veverka.

Zdá se, že nebyla zdejší a lišky se vůbec neobála. Dokonce jí nabídla jeden z mála oříšků, které jí zůstaly na zimu. Pro lišku bylo všechno nové. Nikdy předtím oříšek neochutnala. Nikdy předtím jí jiné zvířátko svou

potravu nenačídlo. Slzami zmenšená očka se jí rozšířila od překvapení. Oříšek s radostí přijala a otevřela ho. Skoro si ho celý hodila do tlamičky, ale pak si to rozmyslela. Uvědomila si, že by se měla podělit. Rozdělila oříšek na dvě poloviny a jednu nabídla své nové kamarádce. Společně si na něm pochutnávaly.

Jak čas plynul, dvojice se stala nerozlučnou. Veverka se sice uměla pohybovat stejně rychle jako liška, ale když si chtěla oddychnout, vysedla na kožešinu a společně utíkaly s větrem.

Koulovaly se, naháněly a hrály si. Veverka neměla důvod myslet si, že je liška mazaná. Nikdo jí to neřekl, a tak neměla důvod se jí bát. A děti, opravdu nemusela mít strach. Protože ne všechny lišky jsou stejné. Kdyby se jí zbytečně bála, tak by se z nich nestaly nejlepší kamarádky. Teprve když někoho dobře poznáme, můžeme vidět, jaký opravdu uvnitř je.

Sněhulák, kterému byla zima

Komu by nedělalo radost stavět sněhuláky? Koulet sníh, skládat oří sněhové koule na sebe. Hledat větvičky, které připomínají sněhulákovy ruce, použít uhlí jako knoflíky a z mrkve mu udělat nosík. Vždyť to je zábava! Ale děti, zamysleli jste se někdy nad tím, co by mohlo udělat radost sněhulákům? Ach, kdyby nám to jen mohli prozradit.

No a pak se v království objevil sněhulák, který dokázal mluvit. Každému, kdo kolem prošel, rozuměl

a uměl si s ním popovídat. Byla to zábava! Když létali kolem ptáčci, řekl jim, jaké bude počasí, odkud bude foukat vítr a na co si mají dávat ve vzduchu pozor. Liškám a veverkám vymýšlel zábavné hry. Královi zase dokázal, že se sněhu nemusí vůbec bát. Právě naopak, ukázal mu, že se sněhem dokáže být opravdu zábava. Sněhulák se ničeho a nikoho nebál, až na jednoho vojáka, který vypadal rozzlobeně a ufrflaně. Stačil jeden milý vtíp, který otměkčil jeho srdce, a od té doby se už společně smáli.

Čím déle se snažil, aby byli všichni kolem něj šťastní, tím více se zamýšlel nad tím, jestli si někdo všimne, co chybí jemu. Byla mu neskutečná zima! Namísto rukou měl větvičky, a proto se neuměl obléct. Ale jednoho dne k němu přišla holčička a řekla: „Tady máš šálek, drahý sněhuláčku!“ Když mu kolem krku omotávala vlněnou šálu, na které se střídala oranžová s červenou, dodala: „Teď ti už nikdy nebude zima.“ Kromě teplé šály dostal na rozloučenou od holčičky i přátelské objetí.

Když si zase jiné děti hrály na schovávanou a skryly se za něj, byl tiše a neprozradil, že je někdo za ním. Jen šibalsky mrkl. Děti mu z díků dali na křehké větvičky rukavice. Když kolem něj procházel zamilovaný pár, darovali mu z lásky čepici.

Nikdo neřekl nahlas, že mu na sněhuláčkovi záleží, ale jejich skutky to projevily. Postupně ho pooblékali a udělali z něho velkého fešáka. Každý takový dar našeho kulatého přítele zahříval víc a víc. Nebojte se, neroztaje! V naší pohádce sněhuláci netají! Přestože z takového množství lásky a pozornosti, které mu kolemjdoucí dávali, by roztálo nejedno srdce. Všechny tyto drobnosti mu dodávaly ještě více radosti do života. Protože ne slova, ale činy by měly mluvit za nás. Čím více lásky a péče našim blízkým dáváme, tím šťastnější budou.

Králův splněný sen

Bydlet ve velkém paláci s nádhernou zahradou, ochutnávat jídla od těch nejlepších kuchařů, nosit každý den krásné oblečení a být obskakovaný služebníctvem. Nebyl by to sen každého z nás?

Král toto všechno měl, ale vést království nejsou jen tyto pohádkové věci. Od rána do večera měl naplánovaný program. Samé setkání s váženými panovníky, důležitá zasedání s rádci, hodiny královské etikety, naslouchání lidem z království a pak lámání si hlavy, jak vše vyřešit tak, aby byli spokojeni. Kraloval moudře a s láskou, ale někdy měl chuť odložit své povinnosti stranou.

Pozoroval své království z okna, zatímco voskem pečetil nesčetné dopisy. Na svazích děti sáňkovaly, u jezera bruslily, další stavěly sněhuláky, kulovaly se nebo lámaly rampouchy. Zavzpomínal si, jaké běžné radosti zažíval, když ještě nebyl králem, ale to už bylo velmi dávno.

Tehdy dostal nápad. „A proč bych to nemohl dělat i já?“ zamyslel se nahlas. A vzápětí si na to i sám odpověděl: „Protože jsem králem a i při obyčejných věcech by se ke mně lidé chovali s velkým respektem. Proto si nikdy nevychutnám ty běžné radosti života...“ Měl chuť udělat něco bláznivého.

Zavolal si šaška, ale ne proto, aby ho rozveselil. „Chtěl bych si, s tvým svolením, půjčit tvůj kostým,“ řekl král. „Ale nikomu o tom neříkej,“ poprosil šašek. Ten mu vyhověl. Když se král podíval do zrcadla, téměř pukl smíchy! Vypadal směšně a neuměl se dočkat, až někoho rozesměje.

Podíval se ven oknem a uviděl tam děti, jak staví sněhuláka. V tom se rozutíkal za nimi. Pomáhal jim stavět sněžného muže a při tom je rozesmíval. Začali se mezi sebou koulovat. Jedna sněhová koule mířila rovnou na královu hlavu a shodila mu šaškovský kloboúk. Tehdy všechny děti vyvalily očka a začaly se mezi sebou překřikovat: „Vždyť to je náš pán král!“ „Je to opravdu on?“ Král k nim popošel blíž a říká: „Ano, opravdu jsem to já, ale přál bych si, abychom se k sobě chovali stejně jako dosud. Co vy na to?“ Děti radostně jásaly jedno přes druhé: „Ano!“ „No jasné!“ A začaly se opět kulovat jedna radost.

Přišel do paláce celý od sněhu, ale šťastný. Uvědomil si, že ty děti mu ukázaly, že se k němu mohou všichni chovat stejně šibalsky i přesto, že je král. Zavolal si své nejbližší služebnictvo a vyprávěl jim, jak se přetvařoval, že je šašek. S chutí se tomu zasmáli a slíbili, že se k němu budou chovat jako ke každému jinému. A od toho dne se už nemusel skrývat, protože

i když byl sám sebou, tak se k němu chovali stejně. Důležité je to, co máme ve svém nitru. Ať už jsme králem nebo kuchařem, dítětem nebo dospělým, všichni bychom si měli být rovni.

Vyberte si vaši obľíbenou pohádkovou postavičku a vydejte se s ní na dobrodružnou cestu zimným kráľovstvom.

Pravidla hry

Hráč se pohybuje po hrací ploše o počet políček určený hodem kostkou. Při hře se musíte řídit speciálními políčky a splnit je. Když hráč vstoupí na políčko soupeře, posune ho o jedno políčko dozadu. Když se hráč dostane na speciální políčko odsunutím, vyhodnocuje se jeho efekt stejně, jako by se na něj dostal ve svém tahu.

Kdo začíná první?

Ten z vás, kdo kostkou hodí nejvyšší číslo.

Kdo vyhrává?

Postavička, která se jako první dostane zpět do domečku. Při posledním hodu kostkou musí padnout přesné číslo.

Kdy hra končí?

Když všichni dorazí do domečku.

Speciální políčka

Sněhová vločka

Zapovídal ses s pohádkovým sněhulákem, a proto jedno kolo stojíš.

Veverka

Potkal jsi po cestě veverku skokanku a rozhodl ses jí dělat společnost, posuň se o 3 políčka vpřed.

Král

Král zimního království ti dává povolení a můžeš házet kostkou ještě jednou.

Vojáček

Potkal jsi ztraceného vojáčka. Házej kostkou ještě jednou a vrať se o tolik zpět, kolik ti padne.

Liška

Spadl jsi do liščí nory a objevil ses na jejím druhém konci. Přesuň se na políčko se stejným symbolem.

Text © Michala Chlebíková, Marek Majzon, Denisa Szabová 2022
Illustrations © Juraj Vačko 2022
© SHP Harmanec 2022

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy se nemůže reprodukovat ani šířit v žádné formě ani žádnými prostředky, ať už elektronickými, nebo mechanickými, ve formě fotokopii či nahrávek, respektive prostřednictvím současného nebo budoucího informačního systému a podobně bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

www.tvojeharmony.cz

HARMONY

Vystřihněte si postavičky, slepte je na šedém místě a zahrajte si hru.

Pro připomenutí pravidel si můžete vystřihnout pomocnou kartičku.

Sněhová vločka

Zapovídal ses s pohádkovým sněhulákem, a proto jedno kolo stojíš.

Veverka

Potkal jsi po cestě veverku skokanku a rozhodl ses jí dělat společnost, posuň se o 3 políčka vpřed.

Král

Král zimního království ti dává povolení a můžeš házet kostkou ještě jednou.

Vojáček

Potkal jsi ztraceného vojáčka. Házej kostkou ještě jednou a vrať se o tolik zpět, kolik ti padne.

Liška

Spadl jsi do liščí nory a objevil ses na jejím druhém konci. Přesuň se na políčko se stejným symbolem.